Пише: Веселин Ђуретић
понедељак, 07 децембар 2009 19:34

(Руско-српски односи у двадесетом веку у знаку великих обмана и неспоразума који још трају [1])

Путиновски препорођена Русија у позицији је да крене новим путем у постављању и решавању проблема на подручју претходне Југославије

Обраћајући се за помоћ Русији, многи Срби – данас сатанизовани и разбијени, доведени до егзистенцијалног понора – чине исто оно што су чинили вековима, видећи у Мајци Русији јединог спасиоца. Раде исто оно што су њихови аутентични представници радили у османлијска времена, оно што су чинили притиснути Аустро-Угарском и ватиканском прозелитском политиком (која их је преполовила), исто оно што су радили у време Мусолинијеве и Хитлерове диктатуре. У доба тзв. комунистичке диктатуре Русије више није било, па су Срби доживљавали нова сатирања и егзодусе. У задњој деценији 20. века и почетком 21. века најстрашнија су била протеривања Срба, прво из Републике Српске Крајине, потом са Свете српске земље Косова и Метохије (КиМ). Западно одвајање Црне Горе ("Српске Спарте") довела је све Србе до јаука.

Некада због својих проблема, због удара на њу са стране, Русија није могла да Србима притекне у помоћ у двадесетом веку због својих социјално-револуционарних заноса, који су потискивали и велику руску традицију и руску узорну православну духовност и душевност. Следећи Русију и када она то више није била, Срби су у наше време доживели трагедију, која још увек траје.

Уводне напомене

Срби су вековима живели борећи се за опстанак. Бранећи се од разних нападача објективно су бранили и Русију. У току ових борби сужаван је њихов животни простор. Истраживачка констатација Вука Караџића "Срби сви и свуда" одговарала је етничкој ситуацији на Балкану и у делу југоисточне Европе. На европској карти из 814. СЕРВИА се простире од Пелопонеза до данашње Словеније – на карти из 900. иде као мешовито становништво и до Аустрије и Ломбардије, потврђујући да је прастара одредница VENDI означена у топонимима Vien (Вена-Беч) и Венеција, заснована на документима. Неки

истраживачи именују и старе Дачане као Словене, а старе Илире као “Србо-Илире”. Француски научник Сипријан Робер, нпр. пише: “Није ли јасно да име Србин управо исто тако као и име Венд означава целу Словенску расу... Порекло свих Словена је од Илира-Срба“ (“Свет Словена”, Париз, 1852). У осамнаестом веку царски саветник на Двору, врло образовани аустријски истраживач (потом канцелар) Фон Бетерштајн, Србе види као већинску популацију не само на Балкану, него и у Доњој Панонији (Војводини), Горњој Панонији (Мађарској), Трансилванији (Ердељу), Банату, укључујући и румунски део. До истих закључака дошао је и Србин Сава Текелија, који је због захтева да се обнови српско царство умро у аустријском затвору.

Процес сужавања српског етничког простора трајао је вековима. Најшире размере доживљавао је у току исламизације која се обично завршавала турцизацијом, потом, у новије доба, и албанизацијом. Некада су не само Косово и Метохија (КиМ) него и Албанија биле словенске (српске) земље. (Види нпр. А.М. Селишчев, Славјанские насления в Албании, София 1931). Само део исламизованих Срба задржао је своје етнојезичко јединство са матицом (у Босни и Херцеговини, Рашкој области, КиМ, Црној Гори и Македонији). Други српски усуд био је масовно насилно покатоличење, које сеже од времена Велике шизме 1054. године, што је водило њиховој латинизацији, у средњем веку германизацији, и – у најновије доба – хрватизацији. Хрватизација је постала интензивна од средине 19. века, али су тек од 1900, од Бискупске конференције у Загребу, сви Срби римокатолици преименовани у Хрвате. Тада их је на простору данашње Хрватске било два-три пута више од оних који су од раније били прихватили хрватство. Етничких Хрвата, по језику кајкаваца, било је врло мало.

Велики српски усуд била је њихова позиција у маказама великих политика, између Запада – који их је одбацивао као православно “руско упориште”, и Русије која неретко није схватила феноменологију те српске позиције – тај необуздани карактер народа који се вековима одупирао Турској, који је после Првог устанка 1804, Карађорђеве револуције, био толико борбено хомогенизован да би, да је Русија знала то стање духа и да се на њега ослонила, и Константинопољ и мореузи којима је тежила одавно били у њеним рукама.

Елаборација која следи има за циљ да се Русији понуде битно другачији путеви у политици према Балкану, не само према Србима, него и према бившој Југославији. Следе идеје које су противтежа западним насилним импровизацијама, идеје које српски народ могу спасти од потпуног уништења.

“Неодговорни” склад католичко-клерикалистичких и коминтерновско-совјетских са

хрватским и др. сепаратистима с циљем разбијања Југославије

Југословенска држава формирана децембра 1918. као Краљевина Срба, Хрвата и Словенаца (СХС), од 1929. као Краљевина Југославија, била је плод српских ослободилачких победа у балканским и Првом светском рату. Атентат у Сарајеву био је само повод за овај рат. Цар Николај II није у њега ушао само због Срба, него и у складу са опредељењем усвојеним на царском двору 1879, као и због договора са Енглеском и Француском 1907. Ушао је, међутим, пре времена јер је 1907. било договорено да се Русија за отпор германском Drang Nach Osten-у припреми до 1919. године. Срби, дакле, нису били одговорни за Први светски рат, како су то деведесетих година прошлог века "у хору" блебетали западни сатанизатори Срба, безразложно им приписујући одговорност и за Први светски рат, како је говорио и А. Козирјев.

У првом светском рату против Срба православаца огледали су се, бежећи од етничког стабла, Срби римокатолици и Срби мухамеданци – први да би се тим путем подвргли хрватизацији, други да би се за тај пут припремили. Братоубилачка крв била је "сировина" овог "социјалног инжињеринга" – својеврсно огледање фројдовског "комплекса малих растајања".

Срби су нову државу прихватили као заједничку вредност и једини су јој подређивали све своје националне циљеве. Одбили су понуде Лондонског уговора (1915) који им је гарантовао српску државу која је укључивала и њихове римокатолике и мухамеданце. Југословенству су подредили и унутрашње организовање, док су они које су се својом вољом отргли из оквира страних империја вођених Ватиканом, само наставили своје усконационалне политике, и то на српски рачун. Помоћ им је после 1917. стигла отуда од куда се нису надали, од Совјетске државе, иако је она за њих била само православна бастиља. Ова помоћ је стизала преко Коминтерне и њених секција.

Србе су стаљинисти одбацивали због топлог пријема око 70.000 руских белогардиста, којима су ови давали и могућност за војно организовање. Ова бела емиграција је намеравала да на руски престо доведе краља Александра Карађорђевића. Тада је "црвена Москва" озбиљно прихватила и аустроугарске флоскуле о "великосрпској хегемонији и националном угњетавању", управо као и ватиканска испостава у Загребу, хрватска католичка акција. И КПЈ је била у функцији операционализације ових подвала, па је заједно са хрватским и албанским екстремним сепаратистима повела борбу против југословенске државе као "тамнице народа". И на Шиптаре (Албанце) тада се у СССР гледало као на "жртве српског угњетавања ", иако је чињеница да су они уживали сва грађанска права, иако је чињеница да је Краљ Александар одбио турску понуду да их

масовно пресели, јер је Турска добро знала какве су злочине починили над Србима (види: Иван Левин, Националний вапрос б междивоеной Европе, Москва 1934). Српску одбрану нико није слушао, иако Срби у заједничкој држави нису достигли ни средњи ниво економског развитка. Иако је Србија у рату била потпуно разорена.

Совјетски догматици наступили су са симетријом “великоруско самодржавље једнако великосрпска хегемонија”, мешајући и етничке и политичке чињенице. Нису видели основну “симетрију” – да су сви антисрби (заједно са “револуционарним” Србима), следећи Лењинов национални концепт разбијали општу етнојезичку целину. Али је Лењинова федерализација Руског Царства била деструктивна и у другом смислу, јер је разбијала словенско стабло, док је неке, неруске неконституисане полу-феудалне етникуме, одвраћала од русификације на узвишеној цивилизацијској основи и окретала их разним облицима ретроградности.

У Југославији је Лењинов (Стаљинов) модел који је носила КПЈ ишао на руку католичким пројекцијама разбијања државе. У време настајања овог модела Црна Гора је била српска, тако су се осећали и њени католици и мухамеданци. Српска је била и Македонија (Стара Србија), али је коминтерновско антисрпство одвојило од руске матице вардарски део Македоније, пирински је препуштен Бугарима, а јегејски Грцима. Словенци су припадали језичкој групи западних Словена, као и етнички Хрвати. И једни и други су до средине 19. века били само малобројни кајкавци и чакавци. Од средине овог века почиње хрватизација Срба римокатолика, али она у време настајања југословенске државе није била далеко одмакла, па се интегрално југословенство показивало као европска опција (след немачког бизмаркизма и италијанског ризорђимента).

Лењинско-стаљински национални концепт у својој југословенској, у ствари сепаратистичкој примени је, разбијајући јединствено биће народа, стварао нове синтетичко-националне острашћене идентитете који су се потврђивали само насупрот матици. Између два светска рата они су стасавали иза кулиса стварности и у затвореним компартијским ћелијама и у тајновитим католичким организацијама. У том кругу већ тада су у име “нове Русије радника и сељака” у Југославији биле пројектоване новонационалне посебности, у складу са ватиканском стратегијом разбијања Српства и претварања Хрватске у свој бастион према СССР (Русији). На основу такве историјске свести била је формирана и структура КПЈ, која је у несрпском случају углавном била сепаратистичка. Српски руководећи кадар КПЈ сачињавали су анационални идеологизатори који су по правилу били лумпен-пролетери и лумпен-сељаци. Српски горњи национални слој већ тада је сагледавао и антисрпску и антируску употребу “Русије” и био против комуниста.

Мит о “великосрпској хегемонији” испуњавао је совјетску политичку сцену и јавно мњење. Преко Коминтерне лажи су ширене по читавом свету, формирајући и на Западу антисрпско јавно мишљење. Када је 1939. проглашена Бановина Хрватска, помоћу хрватско-сепаратистичких уцена Срба Хитлером и Мусолинијем, многи су мислили да је напокон решено хрватско национално питање. Мало је ко знао да су овим чином под “капу” Хрватске стављене и земље Срба православаца (северна Далмација, Лика, Кордун, Банија, Горски котар, западна Славонија). Још мање је свет видео да је нова творевина одмах почела са обесправљивањем Срба православаца и са убрзаном хрватизацијом католика.

Мит о “великосрпској хегемонији” припремио је хрватско-усташке и шиптарске (албанске) кољачке ножеве за Други светски рат. Спремне банде дочекале су окупаторе тријумфално, управо онда када се Стаљин спремио да призна њихову Независну Државу Хрватску (НДХ). Потом је стаљинска Совјетија била збуњена наступајућим догађајима, јер су они одступали од њене пропаганде. Када је избио преврат у Београду, 27. марта 1941, за њу је то био комунистички и југословенски чин. Тако их је обавештавао и “Валтер” (Ј.Б. Тито). А радило се о антихитлеровском чину, у коме је српски народ узвикивао “Живела Русија!”

Ратни период: Претварање комунистичке илегале у русофилски (српски) ослободилачки (партизански) покрет и његова злоупотреба на линији великохрватске политике под видом новог југословенства”.

И када је избио Други светски рат на тлу Југославије, ни СССР ни Запад нису битно кориговали своје предратне представе о овој земљи. Пропагандистичким путем био је замагљен и сам кључ за разумевање новонасталог стања, односно чињеница да су окупатори објавили рат Србима као народу, док су све друге, сепаратисте, прихватили као своје савезнике против Срба и СССР. Руски народ ни тада ни деценијама после тога није сазнао да су Срби својим “не” Хитлеру 27. марта 1941, за шест недеља зауставили операцију “Барбароса” и спасили Москву. [2] Идеологизирана Совјетија и пропагандистички Запад нису видели основну југословенску поделу: на снаге које су прихватале окупаторе као савезнике и на Српски народ који их је одбацивао, без обзира на идеолошке и политичке разлике, јер је он морао да се брани и од окупатора и од његових домаћих квислинга. Стаљинова Русија није сазнала да је у оквиру свесрпског покрета отпора настао посебан партизански – у име “нове Русије”, и да је он захваљујући његовом мистификованом вођи Титу (за којег су српски следбеници дуго мислили да је Рус), наступајући као “револуционарни” - разбио заједнички српски отпор, спутавајући његову одбрану од хрватско-усташког геноцида. Затим, да је он, да би се додворио Стаљину, прокламовао “другу фазу револуције”(класну), што је резултирало страшном смрћу око 10.000 оних који су били против “револуционарног авантуризма”. Испред

титоистичких пушчаних цеви многи часни комунисти узвикивали су пароле: “Доле троцкисти!”, “Живео Стаљин!”, “Живела мајка Русија!”

Мистификовани Тито у име “нове Русије” изазивао је грађански рат међу Србима. Своје ривале, четнике генерала Драже Михајловића, српске националне борце који су и поред геноцида хрватских, албанских и других сарадника окупатора наставили да следе југословенску идеју, прогласио је за великосрбе и контрареволуционаре. А радило се о политичким реалистима, који су одбацујући Титов комунистички екстремизам, полагали наде у васкрснуће православне и словенске Русије. Док је беснео овако испровоцирани грађански рат међу Србима, хрватске усташе су пуниле логоре и бездане јаме са стотинама хиљада Срба. Рачуна се да је до краја рата од усташа и албанских балиста убијено око милион и по Срба, Јевреја, Цигана и нешто мало других антифашиста. Док је беснео рат међу Србима, Шиптари (касније преименовани у Албанце – да би се идентификовали са Албанијом) убили су десетине хиљада Срба, преко 100.000 протерали, преко 150.000 Албанаца насељено је из Албаније на Косово и Метохију (КиМ). Стаљинска “Русија” све ово није видела – за њу су Албанци и даље били “угњетени народ”, па је Стаљин и у рату и после њега чак планирао прикључење КиМ Албанији, као седме југословенске федералне јединице. То су показали његови разговори са Е. Кардељом 1947. године.

Рат је био завршен још једном великом обманом СССР и Запада, али не и Ватикана, Немачке и Аустрије. Примат је после рата добио Тито који је на Западу био прихватљив као “Балкански Робин Худ”, као “вођа свих југословенских народа и народности”, као “борац против великосрпске хегемоније”. Ни СССР ни Запад нису знали да је он заправо био предводник српских (партизана), те малог броја Срба римокатолика из Истре, Далмације и Дубровника. Несрба у његовим редовима је било неколико стотина. Српски римокатолици још су се кретали границом између српства, југословенства и хрватства, упркос сталним притисцима католичког клера. Противно стварном стању, у Титовим тајновитим извештајима Стаљину и Коминтерни партизански покрет приказиван је, прво као југословенски, затим у другој половини рата, Тито је давао хрватска имена српским јединицама (око 95% српским), или регионална: црногорске, херцеговачке, босанске, крајишке и др. бригаде и дивизије. Српски предзнак даван је само борцима на тлу Србије. Совјетски доктринари то нису видели.

Тако је овај мистериозни вођа добијао велико залеђе које му је омогућило да на самом крају рата привуче десетине хиљада Хрвата и муслимана. Прихватио је и не мали број оних који су пре тога учествовали у геноциду против Срба. Афирмацијом Тита савезници су при крају рата одбацивали генерала Михаиловића и његове четнике, покрет који је избегавао изазове окупатора јер су они резултирали масовним одмаздама над Србима. Михаиловић је због тога прихватио пут углавном пасивне резистенције. Савезници су

одбацивали и четнички концепт тријалистичке, на етнојезичкој основи постављене федерације, а прихватили Титов концепт који је разбијао српски народ и поткопавао Југославију, концепт који је био усвојен на нерепрезентативној скупштини АВНОЈ-а 1943. На крају су Срби доживели још једну иронију своје зле судбине: предводник њиховог патриотског, националног покрета Михаиловић помоћу "суда" је масакриран, док је предводник хрватских кољача Анте Павелић ватиканским "пацовским каналима" био пребачен на "слободни Запад", његов идеолог надбискуп Алојзије Степинац је "затворен" у самостану. (Овај је крајем 20. века беатизован од стране папе Јована Павла II.)

Велике Титове обмане доживеле су завршницу после продора Црвене армије у Србију. Ослобађајући је од немачких окупатора, Црвена армија је од српских традиционалиста који су јој летели у загрљај тражила да се прикључе југословенском одреду потпуковника Марка Месића, који је пре тога, у бици код Стаљинграда, учествовао у погромима над Русима, а пре тога над Србима. Сламајући немачку кичму заједно са партизанима, Совјети су Београд предали у руке Титу, који је одмах посео његове краљевске дворе и попут гусарског добитника отварао златне сандуке његових ризница. Црвена армија је упућена према северу, да би на најширем делу Дунава, код Батине, доживела велико изгинуће. Историчари се и данас питају зашто није наставила свој победоносни јуриш северно од реке Саве. Није ли разлог за то био Титов страх да ће се на овом путу срести са снажним хрватским отпором, са "фабриком смрти" у Јасеновцу која је још радила пуном паром, гутајући на десетине хиљада људи. И заиста, да је био прихваћен овај други правац демистификоване би биле све претходне Титове обмане Стаљина и Коминтерне.

Нису Совјети видели ни како је Тито уклањао српски горњи слој, рушио српске цркве (као што је његов грузијски учитељ рушио руске). Настављао је старе манипулације са СССР-ом и од Стаљина добијао похвале: "Валтер зна како се то ради" (односило се на Титове послератне чистке преко 100.000 потенцијалних непријатеља, углавном Срба).

Рат у Југославији завршен је победом сепаратиста свих боја, а поразом Срба који су се под различитим заставама борили против окупатора и квислинга. Старе Титове обмане, којима је сакривено право, српско лице партизана, настављане су новим обманама, све до краја рата – док није била успостављена национална "симетрија" убица и убијених, све док починиоци геноцида нису били преведени на страну победника, све док није био постигнут "велики компромис", којим је Титу давана сва власт (посредством Хрвата Ивана Шубашића). На крају је био одбачен и Краљ и његови српски следбеници.

Савезници су били задовољни југословенским “компромисом”, Черчилу је сметао само Титов недемократски референдум којим је детронизирао монархију. Савезници, међутим, нису видели битно: Титов федерални концепт, којим су разбијане српске земље, којим су на основи историјских регионализама на српској етничкој подлози прокламоване нове нације – које су потом “афирмисане”, уз употребу недоличних компартијских бирократија на власти, које су настојале да своје позиције по сваку цену одрже.

У име социјалистичког интернационализма била је наметнута вештачка творевина која је разбијала јединствено јужнословенско културноисторијско биће. Била је то још једна потврда велике обмане. На крају су диктаторски биле институционализоване старе националне противречности, и било је само питање времена када ће оне букнути.

Други светски рат није био завршен, јер су квислинзи свих боја били ослобођени и геноцидних злочина и ратних репарација. Ратне репарације, које се процењују на хиљаде милијарди долара, нису платиле ни Хрватска ни Немачка. Њих су платили само Италијани, и то у територијама на северу Јадрана. Део су платили и Мађари. Историјска је иронија што су од Италије добијене територије крајем 20. века ушле у састав сукцесора геноцидне НДХ, Републике Хрватске, док је Србија изгубила и излаз на море – које је вековима било насељено Србима.

Послератни период: Институционализоване основа за разбијање југословенске државе – уз политичке манипулације са Западом и СССР

Од света је после рата пропагандистичким путем била сакривена чињеница да су у темеље “Титове Југославије” били уграђени елементи њене деструкције, путем неприродне фрагментације српских земаља, те она да су на тој основи били наметнуте “нове нације”, партијски и државно институционализоване на историјски насталим регионализмима и религиозним поделама. Потом су ови синтетички национи апсолутизовани до искључивости, јер су били интелектуално и духовно сужени до ништавила. Компартијске националне бирократије у Македонији, Босни и Херцеговини, Црној Гори и аутономним областима унутар Србије (на КиМ и у Војводини) добијале су уносне положаје, биле су у ствари плаћене за деструкције српске народносне основе. На тако некохерентним подлогама стварани су услови за нови братоубилачки рат, односно за наставак Другог светског рата.

Обмане света о ситуацији у Југославији и о српској позицији у њој наставиле су свој живот и после рата. Од међународне јавности била је сакривена и основна чињеница, да је Други светски рат у Југославији завршен са помешаним узроцима и последицама, убицама и убијеним, и то на српску штету, да су томе највише допринеле Титове обмане, да је главни циљ разбијања заједничке државе, био стварање "велике Хрватске" на њеним основама. Југословенски компартијски вођа показује се у овом контексту као преварант, јер је у име "политике братства и јединства" наметнуо неприродне федералне јединице и представио их свету као оквире битно различитих народа. На тој основи резоновала је и Бадинтерова "арбитража" 1991. године. Овакву Титову злоупотребу "социјалистичког интернационализма" нарочито изражава његова хрватска федерална конструкција, у којој су православни Срби, око 30% њених житеља, на различите начине обесправљивани. Постепено су укидана њихова аутономна права, онај остатак њихове аутономије коју су уживали и у време Аустро-Угарске. Многи Срби су тада југословенство користили као мимикрију, да би избегли асимилацију. Тако су у Хрватској на крају били сведени на око 12%. Овај пут је наставио тзв. Хрватски масовни покрет ("Мас-пок") крајем шездесетих и почетком седамдесетих година, који је био својеврсна "генерална проба" хрватских сепаратиста. Тито га је "зауставио" онда када се побојао да он може да угрози његове личне позиције, али је и то урадио помоћу нове националне симетрије: "мас-пок" једнако "српски либерализам". Била је то игра са СССР, где се на "либерализам" гледало као на пошаст. Убацивањем овог српског "порока" Тито је зауставио пут који је обећавао реконструкцију државе и друштва, пут неке демократизације. Тада је сваки српски отпор овом хрватском сепаратистичком курсу осуђиван као српски ретроградни национализам.

Многе чињенице су указивале да се иза свега крила ватиканска прозелитска стратегија. Посебно она која се користила "атеистичким добом", овим магловитим временом када је Српска црква била драстично прогањана, док је католичка добијала услове за несметано деловање. О тој стратегији посебно говори Титов сусрет са папом Павлом VI 1971, када је вековни Завод Светог Јеронима добио предзнак – Хрватски... Циљ је био да се Хрватска учини католичким упориштем према Русији, о чему говори и пројекција из почетка деведесетих година XX века: "Створити велику католичку Хрватску са Црном Гором и Албанијом". Русија ово није видела.

Чињеница која је омогућавала овакве обмане је да се све до Титове смрти 1980. на југословенског вођу гледало као на великог државника са херојским борачким педигреом. Његов отпор Стаљину 1948. године давао му је квалификатив антикомунистичког дисидента и хероја над херојима. Ни Стаљинска бирократија није много обраћала пажњу на његове информбировске чистке (1948-1953), иако су у њима страдали углавном Срби, комунисти-идеалисти, они који су дубоко веровали у социјализам. Велики политички капитал Тито је добијао и преко модела "самоуправног социјализма", иако се радило о својеврсном "виво-експерименту" над људима и друштвеним структурама, некој врсти прудонизма-анархизма. После отпора Стаљину, на

Западу је Броз (Тито) био проглашен за ствараоца “социјализма са хуманим лицем”, која му је функција давала капитал “излога” према совјетском лагерском свету. То је на одређени начин утицало на лабављење социјалистичке “монолитности”. После Стаљинове смрти према том “излогу” почели су да се окрећу и лидери КП СССР. Великом Југословенском манипуланту “на каносу” је долетео и Хрушчов, надајући се да ће га вратити у компартијску породицу, њега који је тада приређивао велелепне церемонијалне представе у знаку “политике несврстаности”, којим путем је револуционарна енергија афричке, латиноамеричке и азијске сиротиње расплињавана, одвраћана од све већег наслона на СССР.

Велика загонетка звана Тито није била одгонетнута до краја његовог живота, па су му на сахрану дојурили многи светски лидери.

Грађански и верски рат у Југославији 1991-1995. и НАТО агресија против српског народа 1999. почивали су на пропагандистичким представама о “Титовој Југославији”, али је то био чин освете према Србима због њиховог заустављања “Drang nach Osten”-а против Русије

Ни разбијање Југославије 1991-1999. није демистификовало Титове обмане. Њих није видео ни Јељцинов Кремљ, па је прихватио “миротворачку” кооперативност са Западом, чак и у време НАТО агресије, када је и руском народу као целини постало јасно да је у задњој деценији 20.века захваљујући српском отпору осујећивана још једна западна стратегија против Русије. Било је то треће у овом веку српско опстајање и на свом бранику и на бранику Русије. Тај велики “дуг” Русија је почела да враћа тек после доласка на њено чело В.В. Путина.

“Појава српског народа” крајем осамдесетих и почетком деведесетих година 20. века, која је била изазвана више пута поновљеним албанским антисрпским дивљањима на Косову и Метохији, изненадила је многе на Западу и СССР (Русији), али не Ватикан и одређене германске кругове који су се одавно припремали за разбијање Југославије. Ови су и повукли “обарач” грађанског рата. Прво су кренули у акцију косовски Албанци тражећи “Косово-републику”, 1981, али је побуна прошла без казни јер је уживала подршку несрпских компартијских бирократија.

Тек након што су југословенске политичке позорнице запосели Титови ученици постало је јасно да је сам југословенски “вођа” био припремио терен за наступ хрватског,

словеначког, муслиманског и албанског сепаратизма. Несрпске компартијске политичке бирократије своје уске националне циљеве и даље су претпостављале општим.

Југославија је све више тонула у анархију, што је српски народ, који је живео у свим њеним деловима, доводило до стања панике. Излаз из тог стања били су његови масовни покрети крајем осамдесетих и почетком деведесетих година у Црној Гори, Војводини, у деловима уже Србије, на територији БиХ, у Српској крајини, са којима су били уклоњени каријеристи Титове антисрпске политике.

Тада се на српском политичком небу појавио српски комунистички лидер Слободан Милошевић са настојањем да државни брод спаси, али је то радио углавном са старих титоистичких позиција, дајући сепаратистима и њиховим западним покровитељима адуте да га прогласе за “последњег браниоца комунизма”. Ишао је тим путем и после пада Берлинског зида и после колапса СССР, не видећи рађање новог односа снага на светској позорници.

Ватикан наоружан америчком “батином” и “немачка Европа” учинили су све да југословенски национални неспоразуми прерасту у ратну драму. Учинили су то са признавањем сепаратистичких република, чиме су прихватали разбијаче, а Србе су ови западни кругови одбацили и као православце и као “упориште Русије”, и нису наилазили на сметње јер више није било руске Русије. Државна творевина настала на развалинама великог СССР-а, на нивоу врха понашала се западњачко-слугански. Њене политичке гарнитуре настојале су да се по сваку цену додворе “ујка Сему”. Комунистичке одоре одбацивали су са “конвертитском страшћу”.

За разлику од сепаратиста, иза којих је стајао Запад, Срби нису имали савезника. У Кремљу су владале незналице које су на српски отпор гледале као на “нову појаву старог великосрпског баука”. Ни многи на Западу нису видели основно да је рат 1991-1995. био наставак незавршеног претходног, да су у њему крваво коло повели синови и унуци оних које је Тито, обмањујући СССР и Запад, без казни превео на страну победника. Ови су ширили по Хрватској исте оне заставе које су 1941. ширише усташе током дивљих похода на Србе, а 1942. и 1943. и током похода на браниоце Стаљинграда.

Совјетска (потом и руска) идеолошка свест предводника почивала је на старим обманама. Неки управљачи понашали су се као “антикомунистички комунисти”. За Јељцина и Козирјева Зјуганов је био већи непријатељ од Клинтона и Блера, па су се у

њиховим очима на самозаштиту потерани Срби показивали као велика сметња. Кремљ српску брзу победу над сепаратистима није прихватио као и своју победу, јер није видео да су Срби, објективно гледајући, још једном опстајали и на граници Русије. Његов МИД (Министарство иностраних дела) је своју "кооперативност" према Западу показивао са прихватањем "посредништва" које је водило спутавању српског ослободилачког покрета. Због тога је Милошевић у почетку покушао да нађе неко упориште у руским комунистима, који су на свој начин бранили своју државу од домаћих слугана, па је упао у процеп између њих и руских "домаћих туђина". А онда је, остајући без икаквог упоришта, од невоље прихватио и курс руске западњачке "кооперативности", што га је доводило у сукоб са народом Републике Српске и Републике Српске Крајине, али и са народом великог дела Србије. Објективно је учествовао у политици која је на крају довела до протеривања свих Срба РСК, која је располовила БиХ, која је "породила" црногорски сепаратизам.

Свет није познавао суштину југословенске драме, још се напајао старим пропагандистичким представама. Кремљ је у свом незнању прихватио "политику еквидистанце", која је мешала агресоре и бранитеље, прихватала западни пут који ју је употребљавао против Срба. Русија још није познавала феноменологију српског русофилства, па је мешала природне пријатеље са природним непријатељима.

Милошевић је упадао у процепе између калкулантског Запада, ватиканског прозелитизма и западњачке руске политичке бирократије. Упадајући у по њега и Србе фаталан процеп прихватао је као "реалну политику" притисак на угрожене сународнике који нису имали друге варијанте опстанка осим оружане. Прихватајући налоге Козирјева помогао је да се "мировњаци" ОУН појаве као неутрализатори српских ослободилачких напора, да из "заштићених зона" ОУН сепаратисти некажњено нападају Србе и да се припреме за потоње "коначне нападе" уз помоћ НАТО. Такви су били и "Венсов план" и "Венс-Овенов", и сви други. Из "заштићене зоне" припреман је напад Хрвата на Западну Словенију, из "заштићене зоне Сребренице" нападани су Срби Подриња. А када су њихове војне формације притекле у помоћ угроженим сународницима Срби су били оптужени за геноцид, док је Сребреница на крају рата добила карактер муслиманског култног места.

Српске победе на бојном пољу на крају су претворене у страшне поразе, у разбијања српских земаља, у протеривање стотина хиљада Срба (из Хрватске око 800.000, укључујући и РСК). "Мировни" уговор у Дејтону верификовао је ову трагедију. И у томе је учествовала руска политичка бирократија, на слугански начин, јер није имала свог концепта, јер није познавала ни основне историјске чињенице. Да је Дејтону, који је наметао БиХ као "Југославију у малом", претпоставила "Југославију у великом", односно захтевала да се читава ова област ("средишња српска земља") врати у комплементарни

етнојезички и културноисторијски круг, уз њу и РСК, можда и Дубровник, Далмација и Истра, постигло би се стабилно решење за све. Не би се десило да и овај наставак Другог светског рата остане без праве завршнице.

Да је Русија познавала суштину драме не би дозволила да се пред Хашким трибуналом нађу предводници српског покрета отпора – по "командној одговорности", да је познавала логику ситуације, Западу би супротставила факат да се српски народ по трећи пут у 20. веку само бранио, те да у таквој егзистенцијалној ситуацији нема "командне одговорности", јер је сав народ командант своје судбине. Стога данас српски народ од препорођене Русије очекује да исправи те промашаје, да откаже послушност Хашком трибуналу, да ослободи све српске заточенике, међу њима и недужног лидера СРС др Војислава Шешеља. Да затражи да се обуставе хајке на Караџића и Младића. [3]

Стаљинистичка идеолошка свест дуго је живела и после Стаљина. Два примера су најкарактеристичнија: одликовање председника Туђмана 1995. поводом 50-то годишњице победе над фашизмом, одликовање човека који је 1991-1995. заједно са својим најближим сарадником Стипом Месићем ширио хрватско-усташке заставе, исте оне под којима су током Другог светског рата поклане стотине хиљада Срба, исте оне под чијом командом су "хрватски јунаци" под командом Марка Месића, стрица актуелног хрватског председника, јуришали против Руса код Стаљинграда.

Ни Кремљ ни Козирјевљев МИД то нису знали, па нису могли ни чути српске вапаје:"Да је игдје брата у свету да пожали ка да би помога!" Руски политички врх није знао да су Срби и 90-тих година били жртве ватиканске стратегије и германске освете због заустављања два њихова Drang Nach Osten-а, као и западне освете због тога што су у задњој деценији 20. века помели његове велике планове да се колапс СССР искористи и да се разлабављена Русија баци на колена. Прихватајући западне ратне планове и послератне мировне уговоре, какав је био Дејтонски, крајем 1995. године, Русија је правила промашаје који су говорили да је идеолошка свест многих политичара постала историјска. Да је Русија познавала етничку феноменологију Југославије, не би дозволила дивљања конвертита (одредила би их на основу свог галицијског и пољског синдрома), и тиме би демаскирала планове Запада који су се помоћу ових неутемељених грана српског стабла остваривали. А била је у позицији да западним калкулантима и пропагандистима претпостави темељну реконструкцију Југославије: а) Један пут могао је бити њена обнова на етнојезичким и културно-историјским основама (који би већ поражени конвертити морали прихватити), б) Други пут могао је бити уједињење свих православаца на простору претходне Југославије уз игнорисање на њиховој основи проглашених ватиканско-коминтерновских нација. Ако би био прихваћен први пут под једним кровом убрзо би се нашли и словенски муслимани (око 95% српског порекла) и

површно хрватизовани Срби римокатолици у Дубровнику, Далмацији, Истри, Славонији.

У Русији таквог сазнања није било, политика је углавном почивала на модификованим стаљинским флоскулама.

Западна "Косовска кампања" и употреба српских 5-октобарских благоутробних и властољубивих западњака – на линији политике стабилизације српских развалина

Оваква Русија била је широм отворена за остварење велике антируске стратегије. На путу Запада је поново као и у кајзер Вилхелмово и Хитлерово доба стајала Србија, сада у рукама неокомунистичких и демократствујућих "интернационалиста" – Титове школе. Титови српски ученици показали су се као најбољи ђаци када су 1992. године на брзину склепали Савезну Републику Југославију, на основама предратног коминтерновског и хрватског сепаратистичког модела који је задржао стару поделу Српског народа на Србе и Црногорце, те старе федералне ингеренције које су је одржале путем идеализаторске логике у којој је црногорска новонационална одредница несметано настављала функционисање на основама овакве свести њених предводника.

Велика криза коју је изазвао грађански рат у Хрватској и БиХ 1991-1995. учинила је да је црногорска самобитност добила и антисрпски сепаратистички вид. Лидерске свађе, пре свега оне између Мила Ђукановића и Момира Булатовића (потом и Предрага Булатовића), подсећале су на српске средњевековне великашке сукобе, који су ишли до искључивости. Главни узрочник била је Милошевићева недомишљена политика према западним српским земљама. Прихватајући пут "кооперативности" са Западом, на који га је терала и Јељцинова Русија, Милошевић није знао да Србима наметнути рат доведе до краја, иако је војничка победа била извојевана и у РС и у РСК, већ крајем 1992. године.

Користећи се српским "великашким синдромом", расколом између Србије и Црне Горе, Албанци су у миру стварали своје паралелно друштво, у ишчекивању стране помоћи – као што су то увек радили у процесу остваривања програма своје Призренске лиге (1878). Већ 1994. САД су обратиле пуну пажњу на њих, управо онда када су се Срби налазили пред победом. Да би се осујетило спајање две српске републике (РС и РСК) лансирали су тзв. "Вашингтонски папир": "К" једнако "К", онолико аутономије за Србе Крајине (РСК) унутар Хрватске колико и за Албанце КиМ унутар Србије. Била је то прилика да се главни ратни проблем реши, иако непотпуно. Срби у РСК били су готово једини њени житељи (око 90%), док су Албанци на КиМ били у великој већини,

оствареној после великих насиља над Србима од 1941-1989. На Косову и Метохији Други светски рат није био завршен, напротив, захваљујући Титовој диктатури и његовим компартијским експонентима односно српским политичким идеологизаторима, тековине ратних и послератних насиља над Србима прихватане су као свршени чинови.

Припремајући се за "косовску кампању" Запад је са Албанцима рачунао као са својом "употребном вредношћу", и против Србије и против Русије. Већ је био створио пропагандне услове за њихово покретање на акцију. У току сатанизације Срба лажи о албанском илирском пореклу, о Скендербегу као јуначкој окосници њихове историје биле су их представиле као егзотични народ који пати од "тамо неких Срба", "дивљих Индијанаца". Западне даме су плакале због њихове "зле судбине". И тај "каубојски филм" још се окреће. Српске политике још није било, није било ни научних операционализација које би показале да Албанци немају никакве везе са Илирима, док је Скендербег (Ђорђе Кастриота), по свим породичним и родовским линијама био Србин, чак је једна његова сестра Ангелина била српска светица (Мати Ангелина). Тако су Шиптари (Албанци), ударна песница Турске империје против Срба и Европе, постајали европски браниоци. Њихов конвертитски синдром говорио је да се ради о народу без културноисторијских темеља - "народу без земље". Знајући то, Ватикан је повео широку стратегију њиховог "уземљења" преко добротворке Мајке Терезе (вероватно српског порекла) дајући овом симболу планетарну популарност. Очигледно с циљем покатоличења албанских мухамеданаца.

Албански сепаратистички покрет стасавао је на таласу сатанизације Срба, која је после Дејтонског намета добијала нове импулсе у сатанизацији српских предводника: Караџића, Младића, Милошевића... Припремајући своју "косовску кампању", Запад је оптуживао све Србе као виновнике грађанског рата 1991-1995, сатанизовао народ који је два пута у 20.веку био жртва великих геноцида. Сада му је објективно био крив што није дозволио да му се деси још један. На сцени је била "немачка Европа" и "папска Америка".

Док су се Срби гложили на партијско-политичкој линији, док су Шиптари стварали своје паралелно друштво уз помоћ српских непријатеља на Западу и уз финансирање преко својих нарко-доларских кланова, Хрвати су лешинарски уживали у без победе дарованим им српским земљама. На све могуће начине спречавали су повратак стотина хиљада протераних. Правили су јавне и тајне оптужнице против српских бранилаца сопствених домова, шаљући у Хашки трибунал све њихове предводнике: Милана Мартића, Милана Бабића и многе друге. Било је очигледно да хрватско коло води римски папа, да помаже хрватским лешинарима да се ослободе својих православних сународника, да их протерају или покатоличе.

Сатанизација Срба водила је сужавању дејтонских компетенција РС, показивала је да је на делу антиправославна и антисрпска завера. Западна политика у прилог муслимана понављала је свој стари пут: изазвати нови сукоб Срба и муслимана (у ствари исламизованих Срба), потом ускочити у овај братоубилачки обрачун путем "миротворачких" превара, помоћи муслимане преименоване у Бошњаке да победе Србе и на крају их "наградити" српским земљама. И тако их поново убацити у хрватски католички круг. Требало је превазићи промашај који је Туђман учинио 1993/4. нападом на своје дотадашње партнере.

Пут активирања западног косовског сценарија ишао је путем подршке албанским сепаратистима (које је пре тога, пре 1998, Запад третирао као терористе). Ову шансу Албанци су спремно дочекали. Одмах су почели са диверзијама на саобраћајницама, са убиством српских полицајаца и грађана, а онда и деце по кафићима. Да изађу из "мишије рупе" помогли су им стари мајстори антисрпских подвала, они који су се већ били огледали преко измишљених афера: у сарајевским Маркалама и преко Сребренице... Америка је упутила на КиМ у Латинској Америци већ опробаног провокатора и злочинца Вилијема Вокера, постављајући га на челу "Верификационе мисије", у ствари на челу групе која је имала задатак да испровоцира НАТО агресију против Срба. Вокер је у том циљу искористио лажирани злочин у селу Рачак, где су тела у нападима на Србе погинулих терориста била пресвучена у грађанска одела. И ова сатанизација Срба добила је "потврду" преко америчких ТВ-мозгова, који су обмане примали као чињенице.

Састанак у Рамбујеу био је само представа дрског насилника који се спремао за злочин највећих размера.

Ускоро је, 24. марта 1999, на сцену ступио "Милосрдни анђео" са хиљадама авиона, томахавк ракета, са хиљадама тона експлозива, са гранатама напуњеним осиромашеним уранијумом. Рушени су градови и села, гинули су људи, чак и деца у колевци. На КиМ инсциниран је албански егзодус (пропаганда је говорила да се ради о стотинама хиљада људи који беже испред српског терора, а бежали су у складу са перфидним антисрпским договором), а од НАТО бомби Срби су се бранили пушкама, топовима и ракетама кратког домета, одолевали су хиљадоструко јачој сили. Срећа је по натовце то што није остварена и њихова копнена операција, јер тада би се њихове жртве мериле хиљадама, можда и десетинама хиљада убијених војника.

Агресија је показала још једну антисрпску употребу неруске Русије. Као и у претходном

грађанском (1991-1995.) и сада је њена политичка бирократија на одређени начин трговала са Србима, очигледно без сазнања да се Срби херојски боре и опстају на својој земљи, док у исто време – објективно – бране и Русију. Само је премијер Јевгениј Примаков показао политичке "зубе", када је чувши за напад окренуо свој авион који је летео за САД. Све је то, међутим, помрачила фатална улога Виктора Черномидина, који је Србе, прво заваравао честим летовима за Београд, за време чијег боравка су НАТО напади престајали, да би одмах после његовог одласка били настављени још већом жестином. НАТО је на све начине потцењивао Русију. Черномидин се додворавао Западу да би добио шансу да наследи пијаног Јељцина, али је у свом овом слуганству превазилазио и шефа МИД-а Козирјева. На састанку у близини Бона изиграо је и договор руских и америчких генерала, који је садржао у датој ситуацији најповољнију варијанту за Србе – останак респектабилних војних снага на КиМ. Обмануо је компетентне руске војне и политичке преговараче, а онда се похвалио својим прљавим делом, нагласивши да је срећа што није дошло до копнене интервенције – јер Срби су "мајстори крвавих бањи". Био је то још један страшни деликт у име Кремља против "најрусофилскијег народа на свету":

После агресије на КиМ у име западне цивилизације инсталирано је средњевековље, тајна убиства Срба, нови егзодуси. Срби су поново терани да у бесцење продају земљу коју су њихови преци, по неким изворима, поседовали од античких времена. Разочарање у Русију постојало је мученичко оног момента када је руски одред, у току ноћи пребачен на Приштински аеродром, где су га у братски загрљај примиле десетине хиљада раздраганих Срба, ускоро морао да остави своју браћу и препусти их злој судбини. Тада је часни руски генерал и песник Ивашов од стида проплакао. Поновила се 1944, када је Црвена армија прешла границу Србије и дочекана од народа, од његових националних бораца (четника) тријумфално, али и то је потрајало док није стигло Стаљиново наређење (очигледно тајно инспирисано од стране Тита), да не треба да прихватају националисте (јер су они са окупатором). Крајем века, 1999. године, руски војници били су збуњени због политике владе која их је претварала у "приперак" западних снага, па су упадали у процепе између српског народа који их је примао као рођену браћу и западњачке руске политике која им је окретала леђа. Поновио се и идеолошки усуд из претходног светског рата, многи руски војници налазили су се у стању атеистичке изгубљености па нису ни препознавали сјај православних храмова свуда око њих. Било је неморалних ексцеса према Србима као и 1944. године.

Постоје могућности да Русија крене потпуно новим путем у решавању не само српског него и југословенског питања. Прво Руско "не" западним калкулантима – у прилог одбране принципа међународног права и резолуције 1244 савета безбедности ОУН о Косову и Метохији

Влада новог председника Руске Федерације Владимира Владимировича Путина донела је битне промене у руско-српским односима. Не одмах, јер је нови председник морао прихватити и део Јељциновог наслеђа. И у МИД су се једно време чули гласови старог "политичког реализма". Неки саветници и даље су незналачки резоновали о ситуацији, игноришући позиције руске цркве, руске државне Думе, и реалне анализе многих руских научника.

Нову позицију Русије носило је њено брзо економско оздрављење, те склад традиционалних и универзалних цивилизацијских вредности. Председник и његови сарадници извлачили су земљу из свеопштег колапса. Несрећа је, међутим, била што се то дешавало после појаве београдског западњачког режима 5. октобра 2000, када је на кормило власти дошло "шарено друштво", чак и многи политиканти без достојанства, што су они и показали срамним изручењем Милошевића Хашком трибуналу, касније и других предводника угроженог народа, читавог српског и војног и политичког врха, људи који су одлучно бранили КиМ. Тиме се на одређени начин оправдавала НАТО агресија. А било је јасно да тиме Запад уклања борце који су могли да угрозе његове нове планове на Космету. Заточење лидера СРС др Војислава Шешеља имало је исти циљ.

Петооктобарски режим је у првим годинама свог постојања, додворавајући се Западу дозволио да муслимански и хрватски сепаратисти подигну тужбе код међународног суда против Србије, жртве њихове агресије, док је своје тужбе против њих повукао. Није му ни падало на памет да покрене питање одштете за два геноцида, у Првом и Другом светском рату, у којима су учествовали дедови и очеви агресора из 1991-95. Није покретао ни питање албанских ратних репарација за злочине 1941-44. Није покренуо ни питање РСК, док је РС, са којом је Србија имала специјалне везе, остављао без конкретне подршке, па су се њена руководства све више повлачила под притисцима. РС је постепено губила своје ингеренције и утапала се у унитарну БиХ. Режим је успостављао и нормалне односе са Хрватском, не условљавајући их повратком протераних Срба РСК у аутономну сигурност, чак је дозвољавао хрватску економску пенетрацију на штету српске привреде. Исту политику водио је и према Словенији, која је била у рукама неких недоличних србофобских личности.

Многе чињенице упућују да Русија за време председниковања Б. Н. Јељцина није имала своју јасно одређену позицију ни према југословенској драми 1991 – 1995. и према НАТО агресији против српског народа 1999. Све до почетка 21. века вукла се умногоме на репу западне политике. То је био битан узрок руинирања српског етничког простора, али и узрочник југословенске трагедије. Запад је Србе уништавао као "стварно" или "потенцијално упориште Русије", што су биле све мотивације западних политика од почетка 19. века, а Русија је подржавала нормалне односе са свим бившим југословенским републикама, и онима које су деловале у служби Запада, са настојањем

да помоћу њега присвоје дароване им српске земље. Чак је признала и намет “независне“ Црне Горе, што је био важан циљ Ватиканске стратегије.

Почетком 21. века зјапиле су многе пукотине, српске у првом реду, косметска. Не мање болна од ње била је и рана Републике Српске Крајине, која је имала православно-српску популацију (око 90%), која је уствари била најкомпактнија православна “оаза”, преостала после хрватизације Срба римокатолика Славоније, Барање, Далмације, Истре, Дубровника. Свет је мирно посматрао мученички живот прогнаних, њих око 500.000, из РСК. Остали су били разбацани по другим просторима Хрватске. Укупна бројчаност ових процењује се на око 300.000 људи. Ни Европска унија се није осврталa на избегличке јауке: кад-кад је опомињала Загреб али без ефекта. Испражњеним крајишким просторима завијали су гладни вукови док су ретки српски повратници морали да из својих појата за животиње и кокошарника молећиво посматрају узурпаторе како користе и распродају њихова богата домаћинства. Није се чуо ни протест Москве. Ни западњачко-политички Београд није се много бунио, само су крајишке организације у расејању подизале свој глас протеста, који је био појачан после формирања Владе РСК у прогонству.

Вапај Српства чуо се по свим српским земљама, нарочито после шиптарских рушилачких погрома 17. марта 2004, али неке слуганске београдске партије ни тада нису дозвољавале војну интервенцију што је Србе представљало као кукавице а Шиптаре охрабривало.

С друге стране независна Хрватска настављала је стари титовски пут “употребе” Русије против Срба, да би за свагда присвојила дароване им српске земље. Користила се руском политичком “еквидистанцом” која је у исти ред стављала природне пријатеље и природне непријатеље, политиком која је ишла на руку свим разбијачима Југославије и српских земаља. Загреб је посебно користио нову руску прагматичну политику, развијајући са Москвом свестране економске односе. Руска предузећа градила су у Хрватској инфраструктуру и на просторима избеглих Срба, поред стратишта из Другог светског рата, тамо где је стотине хиљада Срба под мукама изговарало последње речи: Живела мајка Русија!

Појава Владимира Владимировича Путина означила је почетак развоја битно другачијих руских односа према Србима

Појава на руском кормилу Владимира Владимировича Путина отворила је нови процес не само у руској него и у српској историји. Уследило је и прво руско одлучно НЕ западној политици на КиМ, што је Србе усправило и охрабрило. Врло ангажовани руски амбасадор у Београду Александар Алексејев упућивао им је поруке да их Русија неће напустити.

Али званични Београд будући у рукама западњака дуго није примећивао нову појаву руског дива па је и даље продужавао политику додворавања Западу. Према КиМ и даље није имао јасну позицију, проблем није постављао у оквиру целокупног српског питања. Наставио је стару политику “на парче” омогућавајући српским непријатељима да стабилизују српске развалине. Својом површношћу збуњивао је и саму руску дипломатију, министар Сергеј Лавров је често поручивао:”Ми не можемо бити већи Срби од Срба”.

Испразно маневрисање трајало је све до 2005, када је, после одступничке опције: “Више од аутономије-мање од републике” уследила нова: аутономија КиМ унутар Србије и аутономија њених Срба унутар Космета, уз директне везе са Матицом. Али ни она није постављала проблем на југословенском и свесрпском нивоу. Београд није налазио за сходно ни да предочи “Вашингтонски папир” из краја 1994, који је предвиђао реципроцитет: Косово-једнако-Крајина, “К” једнако “К”, онолико аутономије за Албанце КиМ унутар Србије колико и за Србе РСК унутар Хрватске. Вашингтон је тада вероватно вођен ватиканском политиком, желео да спаси целовитост Хрватске, али и евентуално такво решење за Србе је било повољнија позиција од свих претходних, јер су Срби у Крајини представљали око 90% житеља док су Албанци на КиМ већ били узурпирали многе српске земље и сачињавали су око 80% становништва, урачунавајући ту и у 20. веку поарнауђене Србе (Арнауташе) и не мали број мухамеданских Срба који су тада живели на граници однарођивања. Остварењем овог реципроцитета била би осујећена великоалбанска стратегија освајања Косова и Метохије, усвојена на Призренској лиги 1878. У прилог остварењу свог косовског сценарија неки западни политички кругови потурали су реципроцитет: КиМ једнако РС, који је за Србе неприхватљив, јер се ради о две исконске српске земље, и јер би такво решење осујетило могућности будуће реинтеграције целокупне БиХ у њен природни, српски етнојезички оквир. Садашњи њен ћорсокак води ка томе, реинтегрисаће се пошто прохује луди западни политички ветрови.

И када је “америчко Косово” прогласило независност Београд није нашао за сходно да призна Владу РСК у прогонству, односно да затражи повратак аутономног статуса ове српске земље који је ова влада репрезентовала. Да затражи остварење пројекта “К”=”К”.

Путинова политика упућивала је Русију да прихвати потпуно нови пут у решавању проблема на простору претходне Југославије, односно да отклони све последице Другог светског рата, полазећи од чињенице да овај рат у Југославији није био завршен, да је на КиМ настављен његов оружани ток, да је тзв. послератним мировним уговорима у свим случајевима била оштећена српска жртва а за то је умногоме био одговоран СССР, јер је Титове ратне обмане примао здраво за готово, да је створио опште услове за разбијање српских земаља те да је умногоме крив и за судбину КиМ. Стаљин је још пре рата планирао да јужну српску покрајину преда Албанији, која би потом постала једна од југословенских република. Актуелизовано је то и током разговора са Е. Кардељом 1947.

Ако у односу према КиМ крене новим путем, Русија ће, верујем, бити упућена да затражи: а) Повратак у Албанију свих оних који су у периоду од 1941 до 2007. досељени у јужну српску покрајину (заједно са потомцима), али и да затражи да сукцесори фашистичке Италије и нацистичке Немачке плате материјалне издатке за њихову реинтеграцију, б) Да затражи поништење узурпација српских земаља, црквеног и манастирског власништва, ц) Поништавање свих купопродајних уговора склопљених у наведеном периоду уз обештећење свих оних који су земљу купили без опште и посебне присиле. Напокон, да затражи одлучно одбацивање Ахтисаријевог изразито антисрпског плана. Тек ће после тога Други светски рат и овде бити завршен. Оно што се дешавало у задњој деценији 20. века и што се данас дешава и на КиМ и у Хрватској и у Македонији био је његов наставак.

Ако Русија крене својим путем, и то не само у помоћ Србима него и свим Југословенима, отвориће се нови процес, нове перспективе за решење свих проблема на простору разбијене државе. Да крене овим путем према Србима, Русија има не само политичке него и моралне адуте:

а) Адути према Хрватској леже у чињеници да је њена претходница квислиншка Независна Држава Хрватска починила страшни геноцид над Србима, Јеврејима и Циганима, да је објавила рат СССР-у и са јаком војном формацијом учествовала у бици код Стаљинграда. Затим, и због факта да Хрватска за почињена злочинаштва није платила ратне репарације, за шта је објективно крива и стаљинска врхушка, јер је због непознавања југословенске етничке и националне ситуације прихватила обмане које су учиниле да је стотине хиљада убица преко ноћи било пребачено на страну победника, односно да је рат захваљујући тим обманама био “завршен” као победа и над окупаторима и над “великосрпском хегемонијом”. Тиме су убице биле “аболиране” и ослобођене репарационих обавеза. Други адут према Хрватској почива на чињеници да је покровитељица НДХ Мусолинијева Италија после рата платила репарације

Југославији у територијама на северу Јадрана. Те територије су крајем 20. века ушле у састав Хрватске, па је тако починилац злочина био награђен на рачун жртве.

б) Аргумент посебне врсте односи се на немачко-хрватске ратне и послератне односе. Хитлерова Немачка објективно је била покровитељ хрватског геноцида, али је наследница Трећег рајха била и главни инспиратор признања хрватских и других сепаратиста, што је био узрочник грађанског рата 1991-1995. Била је она и агилни учесник у НАТО агресији 1999. Свим Србима, а веровати је и великом делу светске јавности, јасно је да се Немачка светила Србима за њихово заустављање три Drang Nach Osten-а уперена против Руса. Таква Немачка Србима још није платила ратне репарације из Другог светског рата, због чега Срби од Русије очекују да од Немачке затражи да свој однос према Српском народу из темеља промени, да Србима плати ратне репарације, да подржи исти српски захтев према Хрватској – да и она плати своје репарације, јер је Хрватска и деведесетих година 20. века наступала под старим хрватско-усташким симболима.

Моралне обавезе Русије према Србима почивају на чињеници да су они као народ одувек били окренути Русији, и данас су задржали та осећања. Без обзира на западњачка маневрисања уз употребу неких њихових недостојних званичника, они и даље наде полажу у Русију, нову Русију склада традиционалних и цивилизацијских вредности. Очекују од ње и велику материјалну помоћ, која би прекинула њихову свестрану агонију. Русија те издатке може и надокнадити јер су и КиМ и РСК толико природно богати да су у стању да врате дуг.

Русија може помоћи Србима и на духовном плану, на начин који би имао и велику политичку тежину, ако своју Православну цркву подстакне на веће повезивање са српском, ако установи заједнички православни центар на месту древне Пећке патријаршије. Ту, на раскршћу религија, односно на раскршћу више конвертитских индивидуалитета могуће је на посебан начин подстицати и остваривати и екуменску конвергенцију.

Русија ће кренути новим путем ако темељно и систематично одреди традиционалну димензију руско-српских односа, феноменологију српског русофилства, које је старије од свих идеологија и политика, од свих режима, ако на тој основи одреди своју политику према јужним Словенима, Русија може отворити и процес њихове широке реинтеграције на етнојезичкој и културно-историјској основи, чиме ће религиозне разлике бити потиснуте у други план. А пут према Европској унији неминовно води надидеолошком и надрелигиозном огледању словенских народа, које ће кад-тад резултирати

ревитализацијом аутентичних културно богатих друштвених формација. Била би то и реинтеграција из комплементарне српске целине силом околности одвојених делова, данас синтетичких национа, духовно осиромашених до степена међусобне патолошке искључивости. У том широком оквиру показаће се да се на Балкану тзв. глобализација огледала и као политика уништења српског идентитета, његове главне етно-историјске окоснице. После Хелена, најутемељеније. Данас се Срби "крију" иза разних имена: Срби, Хрвати (око 90% српског порекла), Бошњаци-муслимани (око 95% српског порекла), Црногорци (100% Срби), Македонци (углавном српског порекла), Албанци-Арбанаси-Шиптари (око 70% српског порекла), Бугари (чији идентитет је неодвојив од српског), Мађари (у већини српског и словачког порекла), Трансилванци (у већини мађаризовани Срби и Немци).

Уверени смо да нова руска политика треба да стави у први план чињеницу да се 90-тих година 20. века у Југославији дешавало братоубилачко огледање Срба римокатолика против Срба православаца, Срба мухамеданаца против Срба православаца, да је то и основно обележје свих нововековних друштвено-политичких процеса на Балкану. И албанско-српски сукоби садрже ту димензију, иако је овде српско порекло највећег броја Шиптара доста потиснуто великонационалном идеологијом која се код овог ентитета показује као "религија" посебне врсте. Узимајући у обзир ту чињеницу, Ватикан је већ покренуо процес враћања једног дела Албанаца старој вери, оног дела који је после великог европског рата крајем 17. века и почетком 18. века био насељен на КиМ. Стара вера ових била је католичка, коју су после пресељења одбацили да би од Турака добили српске поседе, уз примање исламске вере, али они су и у старом крају били Срби-Малисори, о чему говори титула њиховог скоро миленијумског поглавара "Бискуп барски-примас српски".

Ако се окрене етно-историјским темељима јужнословенске стварности, Русија ће открити многе "виво-експерименте" на српском етничком бићу, пропраћене неиздрживим насиљима, и доћи до оних нововековних када су у процесу склада католичког клерикализма и револуционарне идеологије на српском етничком бићу остварене и језичке и националне трансформације: када је у борби против Срба као руског упоришта стварано неколико нових "нација" на српском етничком бићу, када је српски језик добио своје "трансформације" у хрватски, македонски, бошњачки, а на путу је и – црногорски. Таква насиља није доживео ниједан народ у нововековној европској историји.

У 20. веку Срби су били жртва идеологизиране Русије: после Октобарске револуције СССР (на кога су гледали као на мајку Русију) није много водио рачуна ни о идентитету свог најмногобројнијег руског народа, дозвољавајући да се он расплине у совјетизму, чак да један његов део уђе у фазу асимилаторске идентификације са несловенским националним окружењима. Руски ученици, Срби, доживљавали су исту судбину преко

југославизације, преко новонационалних регионализација, преко насилних и административних асимилација. Најкарактеристичнији су у овом смислу били географски оквири Хрватске, Македоније, Црне Горе, КиМ...

Ако словенска матица крене потпуно новим путем, ако српски проблем сагледа у склопу југословенског, биће то огледно поље за сагледавање феноменологије ватиканског прозелитизма који данас делује помоћу америчке и европске “батине”. Доћи ће до закључка да је и грађански и верски рат у Југославији 1991-1995. био његово дело. Протеривање православних Срба из Хрватске и насилно покатоличење многих (око 30 000) је један од битних показатеља тог прозелитизма. Ако Русија крене новим путем, зауставиће Ватиканску стратегију која се из Галиције шири на Белу, Малу и Велику Русију. С тим у вези видеће да су нове конструкције постављене на југословенским развалинама постале нова упоришта Запада уперена против Русије, да је издвајање Хрватске у оквирима који обухватају скоро цело јадранско приморје, саставни део германске и мађарске стратегије да без веће сметње отклоне последице првог светског рата.

Објективно гледајући показује се као непобитна чињеница да су Срби у 20. веку три пута заустављали велике антируске стратегије: у Другом светском рату Срби су страдали због великих обмана Савезника, које су долазиле из Титовог центра, односно са извориштa старе ватиканске стратегије “усклађене” са коминтерновском. У грађанском и верском рату 90-тих година разбијени су помоћу манипулација које су титоистичке вештачке федералне границе наметнуле као државне, стварајући нове творевине у корист сепаратиста, србофоба и русофоба. У току НАТО агресије, западни калкуланти у политици сатанизације и уништења Срба користили су се и руским духовним и политичким сумраком и колапсом.

Због свега горе реченог, верујемо да је појава нове Русије, коју на узвишени начин персонификује Владимир Владимирович Путин, коју ће без сваке сумње наставити и његов наследник Дмитриј Анатолевич Медведев, за све Србе велика нада, нада која рађа уверење да ће се њихова агонија убрзо завршити.

Уместо закључка

Писац овог елабората, у ствари политичко-историјског оквира српске драме која још увек траје, жели да представницима данас просперитетне Руске Федерације пружи

чињенице препознатљиве и у руским нововековним процесима, да покаже склад и несклад руско-српских политичких односа, али и оне чињенице које показују необично заједништво њихових судбина. Главно обележје наших историја је узалудност жртвовања за друге. Руси су у име велких идеја социјализма и интернационализма своје виталне националне интересе подредили интересима својих мањинских етничких групација, да би на крају доживели незахвалност од њихових скоројевићких политичких бирократија. Руси су пролили реке крви за ослобађање Европе и света, да би на крају постали "сметња" Европи и свету. Малобројни Срби су све своје слободарске победе у 20. веку подредили југословенском заједништву да би на крају доживели незахвалност од стране оних који су захваљујући њима били отргнути из несловенских оквира. Вековима опстајући на бранику Европе и западне цивилизације од Османлија, Срби су на крају 20. века постали жртве те цивилизације, оличене у Европској унији.

Током свих ових мученичких искушења очи свих Срба биле су уперене према Русији, отуда се очекивао спас, али је дуго времена Русија била далеко да би им могла материјално помоћи. Некада их је и губила из вида због својих империјалних разлога, кад-када и због свеправославне оријентације која их је изједначавала и са несродним народима. У најновије време Срби су били жртве своје ирационалне вере у идеолошки занесену Совјетију, која их је због својих класних заноса одбацивала као "контрареволуционарно упориште". И у Другом светском рату и у грађанском и у верском рату 1991-1995. борили су се између себе Срби православци, Срби мухамеданци и Срби католици, али Русија, површно идеологизаторска ни тада није познала ову феноменологију, да би проблему пришла темељно и разрешила га на универзалном нивоу. Није видела ни феноменологију ватиканског прозелитизма који је Србе скоро уништио.

Уверени смо да је данас препорођена Русија у позицији да свету стави на знање да југословенски проблем није решен, да су тзв. мировним уговорима из 90-тих година 20. века само потиснуте у страну старе противредности, односно да су институционализоване на антисрпској основи као и после Другог светског рата. Србима и многим југоносталгичарима у другим народима разбијене заједнице Русија може помоћи ако сагледа и демонстративно покаже стравичне последице политике западних земаља по све њих. Ако, окрећући се визијама доба које долази, датом стању фрагментације Српства, претпостави у Европи афирмисане етнојезичке и културноисторијске принципе национа. Србима ће помоћи посебно јер ће тим путем отклонити развалине њихових земаља: на Косову и Метохији, Републици Српској, Републици Српској Крајини, чак и Македонији. Русија је, на пример у позицији да позивајући се на већ поменути "Вашингтонски папир": "К" једнако "К" (из краја 1994.) затражи реципроцитет којим ће Србе РСК вратити из изгнанства, у аутономну сигурност, а Албанце КиМ у правни поредак Србије, искључујући само узурпаторе српских земаља насељених са стране. Тиме ће помоћи и српским мухамеданцима БиХ да се ослободе и од сопственог ретроградног клерикализма и од западних манипулација и

калкулација са њима, што ће на крају резултирати повратком целе БиХ у на претходним основама реконструисану југословенску заједницу, вероватно у нешто “скраћеном” облику. Тиме ће бити осујећени и ватикански планови у прилог стварања “велике католичке Хрватске са Црном Гором и Албанијом”. Биће заустављен започети процес разградње антисрпског, антируског, односно антиправославног ватиканског пункта. Загребачки Каптол ће изгубити командно место у процесу клерикалистичке хомогенизације (хрватизације) Срба римокатолика. Тиме ће бити отворен и пут ресрбизације, или рејугославизације Далматинаца, Дубровчана, Истрана и Славонаца. И Црна Гора ће се вратити у своје српско стадо, односно осујетиће се план да и овде Ватикан подстакне братоубилачки сукоб (како је то чинио приликом одвајања Срба римокатолика), сукоб после којег би и црногорска грана српства била одвојена од свог стабла и подвргнута покатоличењу. И, на крају, са покретањем оваквог тока догађаја, и Македонија ће добити услове да изађе из мреже католичког прозелитизма који је и овде у пуном замаху. И ослободиће се шиптарске сабље која је већ пресеца.

Русија, уверени смо, не треба да обраћа много пажње на честе мене у политици Београда јер оне често одударају од широког проруског расположења народа. Верујемо да пут према томе може бити прокрчен ако Кремљ и МИД, према Србима и њиховим земљама, али и према свим онима који још верују у Југославију, поведе политику усклађену, не са тренутним расположењем њихових режима, него народа као целине. Коначан резултат ове руске политике може бити сазивање Међународне конференције о бившој Југославији. Једино она може донети стабилно и дуготрајно решење.

Суочен са дугом непријатељском политиком према њему, Српски народ се данас све одлучније окреће Русији, многи траже са њом не само војни и политички савез, него и конфедерално заједништво. Геополитичка позиција, окружење покривено претећим НАТО базама, даје овом наслону на Русију егзистенцијални значај за Србе, који стрепе од оваквог окружења, и за Русе који преко оваквог заједништва са Србијом и свим Србима, добијају војно-политичке позиције иза леђа непријатеља, који и Русију окружују са свих страна.

Данас су на политичкој позорници Србије и Српства две визије будућности: Једна скоро безрезервно тежи Европској унији, уз реторику да ће само у њеном оквиру поништити одлуку о независности Косова (као албанске државе), потискујући при том основну чињеницу да је та вештачка творевина на тлу Србије наметнута вољом САД и ЕУ, игноришући многа упозорења, међу њима и великог руског редитеља Николаја Бурљајева да Запад уништава Србе јер су они најистакнутија зона православља према Западу. [4] Сходно оваквим резоновањима, Србију у ЕУ очекује постепено проверавање и губитак њеног миленијумског идентитета и континуитета.

Наметањем независности Косова Америка и “америчка Европа” наградили су албанске терористе, учеснике у својој агресији 1999, можда и с циљем да Русију изазову на рат. Друга српска визија прихвата Европску унију само уколико она поништи одлуку о независности Косова и ако повуче међународна признања ове квази-државе, ако Унија прими Србију у њеним међународно признатим границама, целовиту. Око питања повратка КиМ у састав Србије поделе у српском народу постају све заоштреније. Уколико Запад наметне црногорски модел, односно ако омогући да несрпске мањине (међу њима и неке Србима ненаклоњене), те анационално-либералистичке превагну у корист прве визије у Србији може наступити смутно време. А оно не може оставити равнодушном ни Русију, јер би то било заборављање њеног и политичког и сентименталног “дуга” према Србима, те игнорисање чињенице да је за данашњу српску трагедију умногоме крива и Јељцинова Русија, крива због свог слуганског западњаштва – помажући да српска победа против сепаратиста буде осујећена.

---

[1] Международной конференции “Моноцентровая моделъ глобализации и её деструктивная ролъ на Балканах и во веём мире” (Геноцид сербского народа)

[2] У главном руском граду ни данас нема споменика захвалности Србима, смрт је помела генијалног вајара В.М. Кликова да он то уради на своју руку.

[3] Могао је Хашки трибунал због Срба на одговорност позвати и Руску Православну Цркву, и Руску државну Думу, и руско казачество, и најистакнутије руске интелектуалце-који су са Србима били онда када им је било најтеже. Могао је “позвати” конкретне личности које су у време када су српски слободари били у рововима обилазили угрожени народ: и Селезњова, и Жириновског, и Бабурина, и Ришкова, и Рогозина, и велике писце В. Распутина, В. Белова, Д. Жукова и друге, велике уметнике Никиту Михалкова и Николаја Бурљајева, узорног вајара Венцеслава Кликова, и бројне руске добровољце који су давали животе на бранику Срба и православља. Сви су они знали да Срби бране себе и Русију.

[4] Бурљајев је српство и православље КиМ показао упечатљивим филмским путем, и то у вековном континуитету.